

Fulls de la Revista

Sumari

Le Bistrot
MARIA CABRERA

6 veus de Gullar al mirall
JOSEP DOMÈNECH

*"Girona, formidable
mina de somnis"*
GUILLEM MOLLA

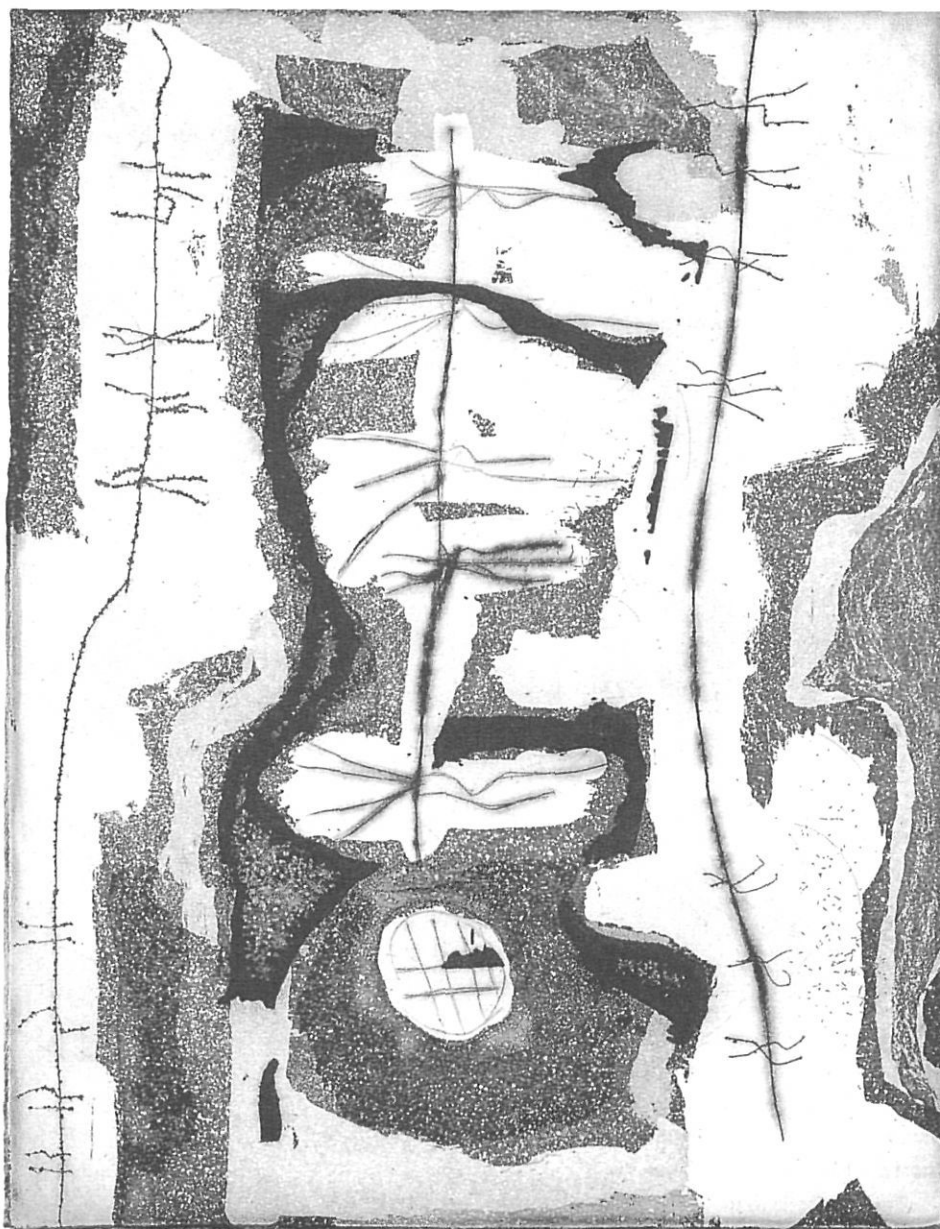
A l'escalf de les paraules
LUÍS LUCERO

Marques de biblioteca
TERESA COSTA-GRANUNT

Anna Lacaze Bolaño

(Lourdes, 1948) ha il·lustrat els darrers Fulls d'aquest any. És llicenciada en arqueologia i ha seguit un gran nombre de cursos de tot tipus d'expressió artística, des de gravat a mural, passant per motlles, ceràmica, pintura, escultura, llibres d'artistes, història de l'art o relat curt, a Mèxic, a Catalunya i a Txèquia, amb noms destacats del món de l'art com Domènec Fita, Torres Monsó, Montse Costa o Antoni Llena. Ha exposat les seves ceràmiques, els seus gravats i les seves pintures *arreu*, a Girona i a Cadaqués, a Banyoles i a Barcelona, però també al Regne Unit i a Corea. Les seves instal·lacions dels darrers anys reivindiquen la memòria i la pau, són un crit contra la guerra i la injustícia social.

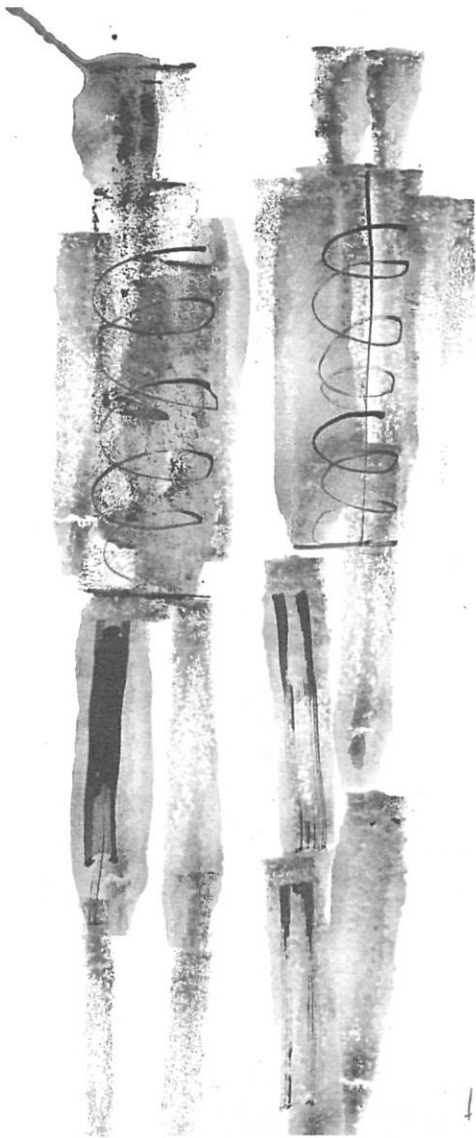
Le Bistrot

Maria Cabrera Callís

EL SILENCI ÉS AIGUA COLPEJANT ELS PLATS DE LA PICA. Girona deu fer olor de pedra emperesida i muda, però jo en recorro els envitricolls sense ni pensar-hi.

De tant en tant, algun foraster puja, distret, les escales de la memòria i es passeja per la punta de l'agulla amb mirada desconcertada.

Jo hi visc.

M'hi he fet un temple i n'adoro les imatges impossibles mentre aquella formigueta de sempre se'm passeja pel braç.

El sol em redibuixa els contorns de la cara amb dits de pianista sublim. Mentrestant, teixeixo un vestit d'hores mortes i futilitats quotidianes.

Faig girar la baldufeta verda al terra d'un carrer de Girona; i, és estrany, però cap senyal diví em parla d'alguna mena de destí més o menys proper o absurd.

—Deixa de fer la granota que et faràs mal...

I ara aquesta xica o potser sóc jo mateixa ja no fa la granota sinó el talp amb els ulls memòria endins; i tot plegat reprèn el curs o el cabal amb un deix i un no-sé-què de quotidianitat diària emfàtica o sobrera —que ara no ho sé ni ho tinc clar— que a mi em fa nosa o em disgusta...

Me'n faré dobles, dels records de la pedra!

Tirant fotos no salvarem els actors d'aquest final tràgic que no recorden haver assajat. L'homenet calb em pren un tros de cabell o de cap per fer-ne una postal de folklòriques. Desenfoco els mots, a veure sí para!

.....

L'airet; l'airet fa moure els daus pel terra d'un carrer de Girona. El nombre resultant es confon amb les expectatives i tot torna a ser tan incert com el futur que inventem al pòsit del cafè.

La cambrera gràcil es mou amb peus de cigne i tanca, suau, l'aixeta que ja fa massa que raja. Alguna cosa em diu —oh, Providència!— que així no farem callar el silenci.

Faré un farcell amb les rampoines que em queden i em jugaré l'amor propi a cara o creu pel terra de qualsevol carrer de Girona. Arrossegaré l'ombra de la meua ànima per algun racó de blues i jazz i inevitablement confondré l'obaga que m'envolta amb la negra amargura d'algun beuratge obscur i dens, molt dens...

Ahir esperava un Zaratustra, avui he oblidat el sentit dels meus mots de trompetista i sols veig clares les quatre butxaques on guardo, plegadet, el bocí d'anar-tirant-i-tu-i-els-nens? que em queda.

Tant se val, aquella mirada embruixada que em llançares pels carrers de Girona no em va saber endevinar el futur de princeseta de què volia que em parlessis... De vegades tot això d'aquí dalt se'm fa gros i estrany i em torno cega caminant pel laberint de cristalls que em recorre les venes. És sospitos, però no hi sortia, aquesta confusió, al mapa!

—I què, i què si sóc absurda i quan parlo i quan penso em poso una patata calenta a la boca i no se m'entén; i què, i què...

—I què, i què, si em vull dedicar a viure sols de pa i a fer-me els meus sermons a l'ombra i a girar les truites d'amagat... *I si ho faig tot*

i més

que no et dic

encara que resulti patètic

o supercalifràgic

i tant se val.

Tant se val

si ara faig un poema

o em rento les dents

o em masturbo la pena

i no sento res

que et sento tot

i ara hi sóc i no hi sóc

i què i què...

De vegades em torno poema enmig d'escrits de sol i terrasses de Girona: trepa amunt i no la parem... Què diu que busca? Una mena de camí ral?